

Kendi Halinde Bir Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Temmuz 2018

Durgun kimliğin matemi ele veriyor
İçindeki bitimsiz hasreti.
Kâh vaveylası yükün
Kâh öykündüğün dünün minvalinde
Açan irili ufaklı sayısız çiçek.

Bir mezar taşı dost bellediğim
Yerle yeksan bazen içimin şifresi:
Kalburüstü sıfatlar nice tantana
Kayıtlı kayıtsız ne çok insan
Dünya denen hengâmede
Tıknefes bir coşkuyu hatmedip
Ölümün busesine yenik düşüp
Her perde arası
Selam verdiğim kimi zihniyeti.

Asaletin defolu iması
Yüreğin sersem sepelek frekansı
Sonranı unut, sen hancı
Ben ki;
Hala bitimsiz yolun
Aksayan köhne sultanı
Acılara paye verip
Zamanın kayıp şarapnel parçası
Aslında yüreğimdeki tek izlek.

Bir matemi sonlandırabilirim
Kelamın sunumunda
Bir gölgeyi de sahiplenebilirim ansızın:
Kayıpların dökümünde
Yeni bir çentik atarım
Ruhumun tam da yanına
Belki o yarım yamalak mutluluğumu
Çalan iblise lanet okurum;
Melek kalbinde sevdiklerimin

Kayıp bir yıldıza tutunurum
İçimdeki rehaveti dokuyan
Kalemin peşine düştüğüm her geceyi
İhanetle yakarım tek celsede.

Boyumu aşan her sevdayı;
Kayıplarımın minvalinde
Yüreğime çöken o son tortuyu
Bir de kayıp uyruğumun
Deli dolu soluğunu çekerim de içime
İçin için solarım
Bir güfteyi çalıp
Bir gülü karaya boyayıp
İsmimdeki ahengi
Bozarım hani.

Kurduğum saatin takılı kaldığı o son saniyede
Asarım kendimi göğün sarkıttığı sepette
Çekerim içimdeki pimi
Devrik imgelerin matemine yüz sürerim
Kendi halinde bir şiirde
Kaybolduğum son dizeyi de ithaf ederim
Bilip bilmeden yüreğin neferine.